

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 27. marts 2016

Kirkedag: Påskedag/B

Tekst: Matt 28,1-8

Salmer:

SK: 219 * 235 * 233 * 236 * 227,9 * 240

LL: 219 * 235 * 233 * 236 * 240

Jeg kan godt lide Matthæus' opstandelsesberetning. Jeg kan godt lide den korthed, der er over den. Jeg kan godt lide englens budskab til Maria Magdalene og Maria: "Han er opstået, som han har sagt." For mig er det som om englen tænker: Altså, hvor svært kan det være! Der er jo bare sket det, han sagde ville ske.

Jeg kan også godt lide englens omsorg for de to kvinder på denne morgen. Det er måske ikke så svært for engle at forstå; men englen ved godt, at det kan være svært for os. Derfor tager han også hånd om dem: "Kom og se stedet, hvor han lå."

Der er ikke så meget at forklare. Der er bare en forkyndelse, en proklamation. Jesus er opstået. Som han har sagt. Der er ikke så meget at forstå, for det kan ikke forstås, hvordan et fuldstændig dødt legeme igen kan blive levende. Der er ikke så meget at forstå, der er kun noget at tro. Men som de to kvinder ved graven, så er vi jo kun mennesker. Og det kan være svært blot at tro nogle ord. Vi kan jo ikke se stedet, hvor han lå. Vi kan kun forholde os til ordene, der fortæller det – ovenikøbet sagt af en engel – det gør det jo ikke ligefrem mere forståeligt for fornuften.

Og fornuften har det virkelig svært med opstandelsen. Lige siden det skete, som han havde sagt, har mennesker forholdt sig

til opstandelsen, og forsøgt at få det til at hænge sammen på en fornuftig måde. Det betyder desværre også, at påskedag på en måde går hen og bliver en polemisk dag. Holdninger strides, forståelser brydes, og forklaringerne står i kø for at komme til, så vi kan tage budskabet til os, så vi kan bruge det til noget og for at vise os, hvad vi kan bruge budskabet til.

Egentlig synes jeg, at hvis der er nogle helligdage i løbet af året, der ikke skulle prædikes på, så er det påskedag. For der er ikke så meget at forklare. Jeg kan ikke forklare eller forstå opstandelsen. Jeg kan ikke forklare englen. Jeg kan kun proklamere og gentage englens ord: Han er opstået, som han har sagt. Og det er lige før, jeg vil sige: Take it and leave it.

Vi skal ikke bruge påskedag til at forklare Guds handlinger eller fortolke dem, så vi kan rumme dem. Helt ærligt, hvis Gud ikke er større end, hvad der kan rummes i et menneskes forstand, så er Han godt nok en ynkelig Gud. Så spekulative, filosofiske, mytiske eller hvad ved jeg af tilgange til opstandelsesevangeliet bliver skuffet i dag. Jeg er nød til at hvile i evangeliets ord om, at Jesus er opstået fra de døde i fysisk skikkelse, hvor ufatteligt det så end er. Han er ikke bare opstået i en tilsyneladende skikkelse, eller en profetisk skikkelse. Det er muligt, det er et særligt opstandelseslegeme; men det er et legeme i kød og blod, menneskeligt og guddommeligt på én gang, som han var det før sin død.

Både evangelierne og kilder uden for Ny Testamente kan bevidne den tomme grav. Hvis ikke man tænkte om disciplene, at de var tossede i hovedet, da de fulgte Jesus, så gjorde mange det i hvert tilfælde, da de kom ud og fortalte om Jesu opstandelse. Det er de færreste mennesker, man kan forvente af, at de er til grin med vilje. Var de til grin, da de fulgte ham, der blot døde på korset, så går de da ikke ud og gør sig endnu

mere til grin ved at proklamere noget så usandsynligt som opstandelsen. Hvis ikke det var sket, hvad han havde sagt, så havde de da holdt deres mund og blot håbet, at hele historien om Jesus fra Nazaret lige så stille gled ud i glemslen, og de ville genoptage deres erhverv som fiskere, toldere osv. rundt om i Galilæa. Men Nej. For som han havde sagt, så er han opstået. Det ser de nu.

Personligt har jeg det faktisk fint med, at der er nogle ting om Gud og Jesus, hvor jeg kun kan forholde mig til, hvad der er sagt. Jeg har det helt fint med, at der er nogle ting, som er Guds, og der er nogle ting, der er mine. Jeg skal ikke have styr på mulighed eller sandsynlighed for opstandelsen, det er ikke lagt hen til mig. Og hvis ikke Gud har styr på det, så er det Ham, der har et problem, ikke mig.

Der er faktisk flere problemer i det for Gud, hvis ikke Jesus er opstået fra de døde. Dels passer det jo så ikke, hvad Jesus har sagt. Og hvad passer så heller ikke, af det han har sagt? Så er både Jesus og Gud jo fulde af løgn, hvilket for Gud er en umulighed. Hvis ikke Jesu opstandelse er sket, så holder Gud mig for nar, hvilket jeg slet ikke kan forestille mig om Gud – men nu har jeg jo også hævdet, at Gud bør være større end min forestilling – men alligevel. Så har Gud også et problem med min død og min opstandelse. For jeg tror fuldt og fast på, at jeg i døden skal leve i Jesu opstandelseslys hos Gud, og det bliver lidt af et problem, hvis ikke det er sket med Jesus, som han har sagt.

Derfor er det med fuldt overlæg, at jeg i år på påskedagen fuldstændig forbigår den debat, der stadig er i folkekirken om, hvorvidt opstandelse er konkret og fysisk eller skal forstås på en anden måde. Jeg er nød til for mig at holde fast i det helt jordnære og konkrete og ikke helt så intellektuelle, at med Jesu

opstandelse, som han har sagt, er dødens magt som forbandelse og fortabelse brudt, og i døden skal jeg leve med Gud. I hvilken skikkelse det så bliver – det går jeg ud fra, at Gud har styr på.

For mig er det vigtigste, at jeg i dag kan få lov at hvile i, at Jesu ord står til troende, for det er jo sket, hvad han har sagt. Og derfor er han levende. Når jeg beder, beder jeg til en levende Gud og ikke bare til en idé. Som Jesus gik forud for disciplene til Galilæa, er Jesus gået forud for mig på den vej, jeg må gå – helt ud i døden. Men han er gået den med livets kraft og sejr over synd og død.

For mig er det her i foråret på en særlig måde blevet til en befrielse. Foranlediget fra forskellige sider, har det fået mig til at finde hvile i, at jeg skal koncentrere mig om livet og de forpligtelser og privilegier, jeg har i det. Jeg håber ikke alle forlader mig, men en dag forlader jeg alle. Og hvad skal der så ske, med min kone og alle mine andre kære? Hvad skal der ske med mine ejendele? Hvordan skal jeg begraves? Jeg er fløjtende ligeglad. Spørg dem, der er mine efterlevende, hvordan de vil skille sig af med mig. Når jeg er død, så er det alt sammen ude af øje og sind. Min kone og jeg er ikke længere hinandens. Jeg sidder ikke et sted og ser hende savne eller bliver jaloux over, at hun så hurtigt fandt en ny kærlighed. Jeg sidder ikke og græmmes over, at ukrudtet vokser over gravstenen og alle mine gamle prædikener, der har kostet så mange arbejdstimer bliver brændt på bålet. Det er ikke en beklagelse; men jeg oplever det som en sand befrielse. En befrielse til livet. I døden skal jeg være i livet hos Jesus i hans opstandelseshed.

Her er jeg bare et enkelt eller to kapitler i en langt større historie, der ikke går i stå, men fortsat skrives på, når min historie ikke er længere. Og der går ikke så lang tid, så er det

glemt, hvad der stod i de to kapitler om mig. Men hos Jesus skal jeg være i en historie, der aldrig slutter, og hvor jeg ikke glemmes. Det tror jeg, for det har han sagt, og hans opstandelse er vidnesbyrdet om, at hans ord er sande.

På de ord må vi leve også i døden. De ord, som han har sagt. Og fordi han sagde det, er han opstanden.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen